



*Quam domus Albunae resonantis
Et praeceps Anio, et Tiburini lacus, et vda
Mobilibus pomaria vivis. —*

Quis hic non rursus miratur callidum, at verecundum vatem! Omnes, quas antea dixit, vrbes terrasque, celebratis quibusdam tantum earum virtutibus, transiit, quo Plancus in Tiburtinae potius villae descriptione omnem mentem et cogitationem figeret, illamque exulandi confugium deligeret. Tabula iam villae eius amoenissimae absoluta grauiorane ac maiora ipse addit poeta inuitamenta, quae animum tristem a Rhodo ad domum Albunae deflectant? Acquiescit in hac descriptione elegans homo: urbanitas tacere iubet, et ea, quae in animo ipsius agitantur, aculeos in animo Planci relinquere, atque adeo sufficere sibi videbantur. Neque enim ab huius tabulae, comitatem urbanitatemque renidentis, adspectu exulem nulla dulciori adfectione motum esse omnino discessurum, poeta non confidit. Flaccus autem omissis, quae in animo reclusa habere melius duxit, spiritu quodam quasi adflatus, audacior exurgit, celeriterque in alia transit, quo factum est, vt nullum omnino sententiarum vinculum esse, et poeta nouum carmen orsus quibusdam videretur. At re paullo adcuratius aestimata, si ad mentem poetae diuiniorum, saltusque poetis familiares animum adpellimus, egregius cognoscitur artifex, et ex sententia sequenti ea, quae antea tacuerit animo commoto homo diuinus, facile conici possunt. Dicere nempe voluit Planco, et dixit sane, sed urbanitatis quasi velo obtegit, omnes Graeciae vrbes suauitate a Tiburtina sua villa superari. Ad hanc itaque confugiat, eam exulandi domicilium sibi eligat, ibi aegritudini et curis vino medeatur. Fieri enim posse, vt breui tempestates, quibus se iactari putet, componantur s). Verum haec ^{ἐν θεοῖς} poeta

s) Bene huius saltus elegantiam exposuit Klozius in Opuscul.